

Republika Hrvatska
Trgovački sud u Splitu
Split, Sukoišanska 6

Poslovni broj: 3 P-91/2020-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Splitu, sudac Ana Misir Šarić, u pravnoj stvari tužitelja REPUBLIKA HRVATSKA, OIB: 52634238587, kojeg zastupa zastupnik po zakonu Županijsko državno odvjetništvo u Splitu, protiv tuženika RAMOVA d.o.o., OIB: 75623115416, Baška Voda, Krvavica 44, kojeg zastupa punomoćnik Boris Anić, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Anić & Anić d.o.o. u Splitu, Lovretska 14, radi stjecanja bez osnove, nakon održane usmene i javne glavne rasprave zaključene 10. lipnja 2020. u prisutnosti Daria Jukića, zamjenika županijskog državnog odvjetnika u Splitu i punomoćnika tuženika, 23. srpnja 2020.

p r e s u d i o j e

I Nalaže se tuženiku u roku od petnaest dana isplatiti tužitelju iznos od 1.011.996,93 kuna sa zateznim kamatama koje na iznos od 94.601,96 kuna teku od 1. siječnja 2008. do isplate, koje na iznos od 491.451,97 kuna teku od 1. siječnja 2009. do isplate te na iznos od 425.943,00 kuna teku od 1. siječnja 2010. do isplate, po stopi koja u razdoblju od 1. siječnja 2008. do 30. lipnja 2011. iznosi 14% godišnje, u razdoblju od 1. srpnja 2011. do 31. srpnja 2015. iznosi 12% godišnje, u razdoblju od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2015. iznosi 8,14%, u razdoblju od 1. siječnja 2016. do 30. lipnja 2016. iznosi 8,05% godišnje, u razdoblju od 1. srpnja 2016. do 31. prosinca 2016. iznosi 7,88% godišnje, u razdoblju od 1. siječnja 2017. do 30. lipnja 2017. iznosi 7,68% godišnje, u razdoblju od 1. srpnja 2017. do 31. prosinca 2017. iznosi 7,41% godišnje, u razdoblju od 1. siječnja 2018. do 30. lipnja 2018. iznosi 7,09% godišnje, u razdoblju od 1. srpnja 2018. do 31. prosinca 2018. iznosi 6,82% godišnje, u razdoblju od 1. siječnja 2019. do 30. lipnja 2019. iznosi 6,54% godišnje, u razdoblju od 1. srpnja 2019. do 31. prosinca 2019. iznosi 6,30% godišnje, u razdoblju od 1. siječnja 2020. do 30. lipnja 2020. iznosi 6,11% godišnje, u razdoblju od 1. srpnja 2020. do isplate iznosi 5,89% godišnje, a u slučaju promjene stope zatezne kamate po stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena.

II Odbija se zahtjev tužitelja u dijelu kojim je tražio da mu tuženik plati zatezne kamate na iznos od 94.601,96 kuna, na iznos od 491.451,97 kuna i na iznos od 425.943,00 kuna po stopi koja prelazi stopu zateznih kamata određenu u točki I izreke ove presude.

III Nalaže se tuženiku u roku od petnaest dana naknaditi tužiteljici troškove parničnog postupka u iznosu od 76.000,00 kuna.

Obrazloženje

Tužitelj je 31. prosinca 2012. podnio tužbu ovom sudu tražeći da sud prihvati njegov tužbeni zahtjev da mu tuženik plati 1.011.996,90 kuna sa zateznim kamatama koje na iznos od 94.601,96 kuna teku od 1. siječnja 2008. do isplate, na iznos od 491.451,97 kuna teku od 1. siječnja 2009. do isplate te na iznos od 425.943,00 kuna teku od 1. siječnja 2010. do isplate stoga što je tuženik ostvario dobit iz prihoda od vezova te ostalih usluga, a sve vezano za gospodarsko iskorištavanje luke posebne namjene – športske luke na području Krvavice, a za što nije imao valjanu osnovu.

Objašnjavajući osnovu tužbenog zahtjeva naveo je da je osnivač i jedini imatelj poslovnog udjela u društvu Ramova d.o.o. je Pomorsko športsko ribolovno društvo Ramova (dalje u tekstu: PŠRD Ramova) iz Krvavice.

Ugovorom o koncesiji pomorskog dobra u svrhu uporabe i gospodarskog korištenja luke posebne namjene – športske luke na području Krvavice od 16. srpnja 1999. Splitsko-dalmatinska županija kao davatelj koncesije dala je pravo posebne uporabe i/ili korištenja luke posebne namjene županijskog značaja PŠRD Ramova športsku luku na području Krvavice u površini od 22.535 m² za vremensko razdoblje od 1. srpnja 1999. do 30. lipnja 2007.

PŠRD Ramova je 15. prosinca 2006. s tuženikom zaključilo ugovor o poslovnoj suradnji, te je 25. siječnja 2007. zaključen ugovor o najmu osoblja, opreme i objekata za 2007., a temeljem kojeg ugovora je PŠRD Ramova ovlastilo tuženika za korištenje objekata u posjedu PŠRD Ramova (recepција, skladišne prostorije, WC s tuševima, VIP prostor, te suhe i morske vezove).

Tuženik je u razdoblju od 25. siječnja 2007., a prema zapisniku o obavljenom inspekcijskom nadzoru obračunavanja, prijavljivanja i plaćanja poreza na dobit za 2007./2008. ostvario dobit i to za 2007. u iznosu od 97.439,37 kuna, odnosno 624.797,97 kuna za 2008., a za što je u 2007. plaćen porez na dobit u iznosu od 2.837,41 kunu i u 2008. u iznosu od 133.346,00 kuna. Tuženik je u 2009. ostvario dobit nakon oporezivanja (porez na dobit iznosi 122.387,00 kuna) u iznosu od 425.943,00 kuna prema podacima tuženika.

Uzimajući u obzir da je tuženik u kontroliranom razdoblju ostvario dobit iz prihoda od vezova te ostalih usluga, a sve vezano za gospodarsko iskorištavanje luke posebne namjene – športske luke na području Krvavice, a za što nije imalo valjanu osnovu, odnosno ugovor o najmu od 25. siječnja 2007., koji sadržajno predstavlja prenošenje koncesije sa PŠRD Ramova na tuženika i budući je u međuvremenu prestala koncesija koncesionaru PŠRD Ramova istekom vremena za koji je dana, to je tuženik stekao bez osnove iznos od 1.011.996,90 kuna, a koji iznos predstavlja dobit koju je tuženik ostvario umanjenu za porez na dobit u razdoblju od 2007. do 2009. U tim iznosima tuženik je ostvario korist, pa je s tim u vezi u smislu odredbe članka 37.a Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama Republika Hrvatska ovlaštena podnijeti tužbu i tužbenim zahtjevom potraživati ostvarenu korist nastalu iskorištavanjem pomorskog dobra vez valjane pravne osnove.

Tužitelj je prije ove parnice predložio sklapanje izvansudske nagodbe kojom bi se tuženik obvezao u roku određenom u nagodbi u korist Državnog proračuna Republike

Hrvatske uplatiti iznos od 1.011.996,90 kuna uvećan za zakonske zatezne kamate, međutim do sklapanja nagodbe nije došlo. Time je tužitelj ispunio procesnu pretpostavku u smislu članka 186.a Zakona o parničnom postupku.

Radi dokazivanja istinitosti navoda iz tužbe predložio je tužitelj sudu izvesti dokaze čitanjem isprava izjave o osnivanju Ramova društvo s ograničenom odgovornošću za športsku i nautičku djelatnost broj OU-440/03-2 od 3. listopada 2003., ugovora o koncesiji pomorskog dobra u svrhu uporabe i gospodarskog korištenja luke posebne namjene – športske luke na području Krvavice Klasa: 022-04/99-02/124 UG, Urbroj: 2181/1-2-99-2 od 16. srpnja 1999., solemnizacije privatne isprave broj OU-409/99-1 od 22. srpnja 1999., situacije broj 25/98 od 11. veljače 1999. društva Geotehna d.o.o. Split, ugovora o poslovnoj suradnji od 15. prosinca 2006., isprave koju je izdalo PŠRD Ramova 20. siječnja 2007., ugovora o najmu osoblja, opreme i objekata za 2007. od 25. siječnja 2007., zapisnika o obavljenom inspekcijskom nadzoru Klasa: 215-04/09-01/26, Urbroj: 513-07-17-10-07 od 6. travnja 2010., financijskog izvještaja za 2009. za društvo Ramova d.o.o., financijskog izvještaja za razdoblje 2003. – 2007. za društvo Ramova d.o.o., financijskog izvještaja za 2009. za Ramova PŠRD i zahtjeva za mirno rješenje spora broj N-DO-107/11 od 30. prosinca 2011.

Tuženik je u odgovoru na tužbu naveo da se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu te je predložio da se tužbeni zahtjev u cijelosti odbije kao neosnovan. Objašnjavajući svoje protivljenje tužbenom zahtjevu naveo je da je lučica "Ramova" smještena u istoimenoj uvali u Krvavici, naselju smještenom između Makarske i Baške Vode, pored odmarališta kojeg je svojedobno, a isključivo za svoje potrebe izgradila JNA. Za svoje potrebe izgradili su i jedan mali "mandrač" koji je služio i kao privezište brodova za mještane Krvavice i Bratuša. U naselju Krvavica nije bilo niti jednog gospodarskog objekta, izuzev gostionice na magistrali, s minimalnom komunalnom infrastrukturom, a pored mandrača i okolnih plaža nije bilo infrastrukture. Nakon Domovinskog rata vojno odmaralište da je potpuno devastirano i zapušteno, pa da su se mještani Krvavice i obližnjeg Bratuša, čiji je pretežiti izvor prihoda iznajmljivanja soba i apartmana u vlastitim kućama, ali bez bilo kakvih drugih pratećih sadržaja, sami organizirali kako bi osigurali prosperitet svoga mjesta i njegovih žitelja, a kroz jedini resurs koji imaju, a to je postojeći "mandrač", more, neuređene plaže i obala s ostacima materijala nasutog nakon izgradnje vojnog odmarališta.

Upravo u takvim okolnostima, a na poticaj MO Krvavica, mještani Krvavice i Bratuša da su osnovali PŠRD Ramova sa sjedištem u Krvavici, a upis ovog društva u Registar udruga Splitsko-dalmatinske županije odobren je Rješenjem Splitsko-dalmatinske županije, Ureda za opću upravu od 27. ožujka 1998. Time PŠRD Ramova stiče status neprofitne pravne osobe, a od tog trenutka datira i početak izgradnje lučice u njenom današnjem obliku.

U organizaciji PŠRD Ramova i to dobrovoljnim radom članova, kao i donacijama, a kasnije i upotrebom dobiti iz poslovanja lučice, izgrađena je moderna marina, potpuno infrastrukturno opremljena, s uređenim vezovima, plažama, šetnicama i svim pratećim sadržajima (servisi, zgrade za smještaj gostiju, tuševi, sanitarni čvorovi i sl.).

Sve izgrađeno u lučici "Ramova" od 1999. pa do danas procjenjuje se na iznos od više milijuna eura.

Radi održavanja najvišeg nivoa pružanja usluga u lučici, a osobito radi transparentnosti u poslovanju (zapošljavanje, plaćanje poreza i doprinosa, izrada financijskih izvješća, način upotrebe dobiti i sl.), PŠRD Ramova kao osnivač i jedini član osnivalo je

trgovačko društvo – tuženika pod tvrtkom Ramova d.o.o. za športsku i nautičku djelatnost sa sjedištem u Baškoj Vodi, Krvavica 44.

Potvrdio je tuženik da je Ugovorom o koncesiji od 16. srpnja 1999. PŠRD Ramova dobilo koncesiju na pomorskom dobru u svrhu uporabe i gospodarskog korištenja luke posebne namjene – športske luke u Krvavici na razdoblje od 8 godina, odnosno od 1. srpnja 1999. do 30. lipnja 2007.

Međutim istaknuo je da na prostoru lučice "Ramova" u Krvavici nisu određene granice pomorskog dobra, niti je bilo koja nekretnina na prostoru kojeg se nalazi lučica "Ramova" u zemljišnim knjigama upisana kao pomorsko dobro.

Smatrajući da odluka suda u ovoj parnici ovisi o prethodnom rješenju pitanja koji dijelovi nekretnina na prostoru lučice "Ramova" predstavljaju pomorsko dobro, predložio je prekid postupka dok se pred Povjerenstvom za granice nadležnog ministarstva pravomoćno ne završi postupak radi određivanja granica pomorskog dobra na predjelu lučice "Ramova" u Krvavici.

Nije tuženik osporio istinitost navoda tužitelja o tome da je 30. lipnja 2007. koncesija dana PŠRD Ramova istekla, no naveo je da je usprkos tome PŠRD Ramova je kroz cijelo vrijeme od isteka koncesije pa do današnjeg dana, u korist davatelja koncesije uredno plaćao naknadu za koncesiju koju davatelj koncesije nije odbio primiti.

Osim toga, PŠRD Ramova je nakon isteka koncesije Županiji Splitsko-dalmatinskoj podnijelo zahtjev za produženje koncesije, a u više navrata je podnosilo i zahtjev za izdavanje lokacijske dozvole za izgradnju lučice u Krvavici. Tim zahtjevima da nije udovoljeno, ne krivnjom tuženika, već zbog nedonošenja odnosno nepostojanja prostornih planova za predmetno područje, a što spada u isključivu nadležnost tužitelja, odnosno njegovih nadležnih tijela.

Potvrdio je tuženik i istinitost navoda tužitelja da je u 2007. ostvario dobit nakon oporezivanja u iznosu od 94.602,00 kune. Međutim, tuženik koji posluje od 2003. je u razdoblju od osnivanja do zaključno 2006. stalno poslovao s gubitkom, pa je u tom razdoblju ostvario ukupan gubitak u iznosu od 84.604,00 kune. Sukladno zakonskim propisima tuženik je nakon što je ostvario dobit u poslovanju prvenstveno morao podmiriti gubitak iz prethodnih godina, što je i učinio, zatvaranjem prenesenih gubitaka do 2006. iz dobiti ostvarene u narednim godinama.

Potvrdio je da su istiniti navodi i o iznosima ostvarene dobiti u 2008. u iznosu od 491.452,00 kune, a u 2009. u iznosu od 425.943,00 kuna.

Ta dobit da pripada osnivaču, odnosno PŠRD Ramova. Međutim, odlukom osnivača cjelokupna dobit iz 2007., 2008. i 2009. reinvestirana je u daljnje uređenje lučice "Ramova" u Krvavici.

Tako je tuženik 2008. u izgradnju-uređenje lučice reinvestirao iznos od 1.542.491,86 kuna, od čega u dugotrajnu imovinu iznos od 801.502,03 kune, odnosno građevinske objekte u lučici "Ramova", koji, ukoliko su izgrađeni na pomorskom dobru predstavljaju pripadnost pomorskog dobra na kojima se ne može stjecati pravo vlasništva niti druga stvarna prava. Dakle, cijela dobit poslovanja društva je reinvestirana u opće dobro glede kojeg tuženik ne

može ostvarivati nikakva vlasnička prava, pa stoga tuženik u 2008. nije ostvario nikakvu imovinsku korist, ali je doprinio znatnom povećanju vrijednosti općeg dobra.

Isto tako, tuženik je 2009. u izgradnju-uređenje lučice reinvestirao iznos od 975.352,64 kune, od čega u dugotrajnu imovinu iznos od 649.184,88 kuna, odnosno u građevinske objekte u lučici "Ramova", koji, ukoliko su izgrađeni na pomorskom dobru predstavljaju pripadnost pomorskog dobra na kojima se ne može stjecati pravo vlasništva niti druga stvarna prava, radi čega se i na ostvarenu dobit u 2009. odnosi sve ono navedeno i za 2008.

PŠRD Ramova kao jedini osnivač Ramove d.o.o. odreklo se prava na dobit koja je ostvarena u poslovanju od 2007. do 2009. te je cjelokupna ostvarena dobit reinvestirana u izgradnju lučice, od čega najvećim dijelom u građevinske objekte, koji ukoliko su izgrađeni na pomorskom dobru, predstavljaju pripadnost tog dobra, dakle općeg dobra. Pored toga se PŠRD Ramova odrekla i prava na isplatu naknade od 300.000,00 kuna po ugovoru od 15. prosinca 2006., na način da se taj iznos zadrži u kapitalnim rezervama tuženika.

Dakle, uzimajući u obzir sve naprijed navedeno, tuženik da nije ostvario nikakvu imovinsku korist gospodarskim iskorištavanjem pomorskog dobra, jer je cijelu ostvarenu dobit reinvestirao u to isto dobro, koje kao opće dobro ne može biti predmetom prava vlasništva, niti se na njemu mogu stjecati druga stvarna prava.

Prigovorio je tuženik i visini tužbenog zahtjeva navodeći da je tuženik predmetno pomorsko dobro koristio na temelju koncesije za luku nautičkog turizma, on bi bio dužan platiti i odgovarajuću naknadu koja je nešto viša od naknade za koncesiju koju tuženik sada plaća, pa da samo taj iznos umanjen za iznos koji tuženik i danas plaća na temelju koncesije koja je istekla, može predstavljati korist koju bi tužitelj imao pravo potraživati od tuženika.

Radi dokazivanja istinitosti navoda iz odgovora na tužbu predložio je sudu da izvede dokaze čitanjem isprava zapisnika MO Krvavica od 3. travnja 1999., rješenja Splitsko-dalmatinske županije, Ureda za opću upravu od 27. ožujka 1998., statut PŠRD Ramova, izvatka iz sudskog registra Trgovačkog sud u Splitu za tuženika, ugovora o koncesiji pomorskog dobra od 16. srpnja 1999., zahtjeva za produženje koncesije od 18. lipnja 2007., zahtjeva za izdavanje lokacijske dozvole od 9. veljače 1999. i 24. travnja 2009., financijskog izvještaja za tuženika za razdoblje od 2003. do 2007., bruto bilance za 2007., 2008. i 2009., popisa dugotrajne imovine na dan 31. prosinca 2007., 2008. i 2009., saslušanjem svjedoka Damira Josipovića, Zorana Ribarevića, Davora Beroša, Tine Jerković i Marije Skender, saslušanjem zastupnika po zakonu tuženika Tonča Čizmića, građevinskim i financijskim vještačenjem te da se od Povjerenstva za granice Ministarstva pomorstva, prometa i infrastrukture zatraži podatak je li na prostoru lučice "Ramova" određena granica pomorskog dobra, kao i da se tužitelj izjasni je li pokrenuo bilo koji postupak pred nadležnim sudom radi utvrđenja da je bilo koja nekretnina na kojoj su izgrađeni razni građevinski objekti pomorsko dobro ili je pokrenuo postupak sukladno odredbi članka 118. stavka 2. Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama.

Tužitelj je, očitujući se o navodima tuženika iz odgovora na tužbu izjavio da je iz zapisnika MO Krvavica od 3. travnja 1999. razvidno da se u konkretnom slučaju radi o nespornom pomorskom dobru nastalom nasipavanjem mora. Zakon o pomorskom dobru i morskim lukama u članku 3. definira što čini pomorsko dobro, odnosno da se dijelom kopna smatraju i nasipi. Pomorsko dobro da je uostalom određeno po samom zakonu te za postojanje

takvog statusa nije odlučan upis u zemljišnoj knjizi. Odluka odnosno rješenje kojim se utvrđuje granica pomorskog dobra je deklaratorni, a ne konstitutivni akt jer je pomorsko dobro definirano zakonom (čl. 3. i 4. Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama). Dakle, u konkretnom slučaju radilo se o nasipavanju mora i nastanku nasipa u dijelu, koji je pak nastao nelegalnim putem, odnosno bez dokumentacije propisane posebnim propisom, pa je isti u smislu odredbe članka 3. stavka 4. Uredbe o postupku utvrđivanja granice pomorskog dobra ex lege pomorsko dobro u cijelosti. Cijeneći navedeno, izjavio je da smatra da nema mjesta prekidu postupka radi rješavanja prethodnog pitanja koje se odnosi na određivanje granice pomorskog dobra. U prilog tome da ide i činjenica da je još Odlukom o koncesiji pomorskog dobra u svrhu uporabe i gospodarskog korištenja luke posebne namjene – športske luke na području Krvavica (Službeni glasnik SDŽ broj 6/1999) određeno lučko područje (članak 2. predmetne Odluke).

Ugovor o poslovno-tehničkoj suradnji sklopljen između PŠRD "Ramova" i tuženika da ne predstavlja pravni osnov za gospodarsko iskorištavanje pomorskog dobra jer je valjani osnov samo koncesija odnosno potkoncesija. No taj ugovor je tuženiku omogućio značajne prihode, a kako je to uostalom i prikazano u zapisniku o obavljenom inspekcijskom nadzoru poreza na dobit za 2007. i 2008. Predložio je i tužitelj da se izvede dokaz financijskim vještačenjem radi utvrđenja koristi koju je tuženik ostvario gospodarskim iskorištavanjem pomorskog dobra bez valjane pravne osnove.

Ocijenio je pogrešnim stav tuženika da je korist koju je ostvario koncesijska naknada za luku nautičkog turizma umanjena za koncesijsku naknadu koju da i sada plaća. Takav zaključak o koristi da ne proizlazi iz referentnih odredbi Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama, a osim toga da je nelogičan i životno neodrživ. Naime, kada bi se prihvatio ovakav stav svako samovlasno iskorištavanje pomorskog dobra svelo bi se na koncesijsku naknadu, pa bi utoliko i sam institut koncesioniranja izgubio svaku svrhu.

Naveo je da je tuženik još u odgovoru na tužbu učinio nespornom visinu dobiti nakon oporezivanja u iznosu od 94.602,00 kuna za 2007., 491.452,00 kuna za 2008. i 425.943,00 kuna za 2009. te tvrdio da je cjelokupna dobit ovih poslovnih godina investirana u daljnje uređenje prostora faktične luke posebne namjene, a radi utvrđenja tih činjenica da je predložio izvođenje određenih dokaza, međutim da to nije u izravnoj vezi sa predmetom spora, odnosno da tuženik eventualna zakonita ulaganja može potraživati od nositelja vlasti na pomorskom dobru u posebnom postupku.

Predložio je tužitelj izvesti dokaz uviđajem na licu mjesta uz sudjelovanje vještaka mjernika, te vještačenjem po vještaku geodetske struke, a radi utvrđenja činjenice nasipavanja mora i određivanje površine (kopnenog i morskog dijela) koju tuženik bez valjane pravne osnove koristi i na kojoj obavlja djelatnost luke nautičkog turizma.

Predmet ovog postupka bio je utvrditi je li osnovan tužiteljev zahtjev da mu tuženik plati naknadu koristi nastale prilikom gospodarskog iskorištavanja pomorskog dobra bez valjane pravne osnove u razdoblju 2007. do 2009. u ukupnom iznosu od 1.011.996,93 kuna.

Tužbom je tužitelj tražio isplatu naknade u iznosu od 1.011.996,90, dok je kasnije u postupku postupka izjavio da zahtijeva isplatu iznosa od 1.011.996,93 kuna navodeći da je posljednja znamenka u iznosu naknade u tužbi omaškom u pisanju navedena pogrešno. No, kako je na navedeni način tužitelj povećao tužbeni zahtjev, time je učinio objektivnu preinaku tužbe, kojoj se tuženik nije protivio, a sud je istu sukladno članku 190. Zakona o parničnom

postupku ("Narodne novine", broj 53/91., 91/92., 58/93., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14., dalje: ZPP) dopustio.

Sud je izveo dokaze čitanjem isprava sadržanih u spisu, uviđajem i vještačenjem za koje je imenovao stalnog sudskog vještaka za geodeziju Zvonimira Rubića.

Sud je odbio prijedlog tuženika za izvođenje dokaza saslušanjem svjedoka Damira Josipovića, Zorana Ribarevića, Davora Beroša, Tine Jerković i Marije Skender, te saslušanjem zastupnika po zakonu tuženika Tonča Čizmića jer nije bilo potrebe izvoditi ove dokaze radi utvrđenja bitnih činjenica za rješenja stranačkog spora. Naime, izvođenje dokaza saslušanjem ovih svjedoka, kao i zastupnika po zakonu tuženika predloženo je radi utvrđivanja istinitosti navoda tuženika o okolnostima izgradnje i ulaganja u objekte infrastrukture marine, okolnostima osnivanja tuženika i plaćanja koncesijske naknade, a koje činjenice, kako će biti izloženo u nastavku obrazloženja odluke nisu odlučne činjenice za donošenje odluke u ovom sporu. Iz istog razloga sud je odbio i prijedlog za izvođenje dokaza financijskim i građevinskim vještačenjem.

Nakon analize i ocjene svakog dokaza posebno, svih dokaza zajedno te na temelju rezultata postupka, sud je prihvatio tužiteljev zahtjev smatrajući ga osnovanim.

Među strankama u ovoj parnici nije bilo spora o sljedećim činjenicama:

- da se na području općine Baška Voda, u mjestu Krvavica, nalazi luka posebne namjene – športska luka
- da su Splitsko-dalmatinska županija i PŠRD Ramova 16. srpnja 1999. sklopili ugovor o koncesiji pomorskog dobra u svrhu uporabe i gospodarskog korištenja luke posebne namjene – športske luke na području Krvavice Klasa: 022-04/99-020/124 UG, Ur.broj: 2181/1-2-99-2 na temelju kojega je PŠRD Ramova stekla pravo posebne uporabe i/ili korištenja luke posebne namjene u okviru registrirane djelatnosti u vremenskom razdoblju od osam godina, odnosno od 1. srpnja 1999. do 30. lipnja 2007.
- da je taj ugovor prestao istekom roka, a nakon toga niti PŠRD Ramova, niti tuženiku nije dodijeljena koncesija radi uporabe i/ili korištenja luke posebne namjene
- da je PŠRD Ramova osnivač tuženika te da je s tuženikom 15. prosinca 2006. sklopilo ugovor o poslovnoj suradnji, a potom 25. siječnja 2007. ugovor o najmu osoblja, opreme i objekata za 2007.
- da je tuženik u tužbom obuhvaćenom razdoblju koristio područje luke posebne namjene
- da je u tužbom obuhvaćenom razdoblju, u okviru obavljanja djelatnosti na području luke posebne namjene ostvario dobit i to 2007. u iznosu od 94.602,00 kune, 2008. 491.452,00 kuna te 2009. 425.943,00 kuna.

Spor je među strankama nastao u odnosu na činjenicu je li područje na kojem se nalazi luka posebne namjene pomorsko dobro, točnije u kojem je dijelu tuženik koristio pomorsko dobro, a s obzirom na to da na tom području nije bila utvrđena granica pomorskog dobra.

Pored toga tuženik je osporavao osnovanost tužiteljeva zahtjeva i to uglavnom visinu istog, smatrajući da nije ostvario korist gospodarskim iskorištavanjem pomorskog dobra, stoga što je dobit ostvarenu na taj način jednim dijelom koristio za pokrivanje gubitaka koje je imao u poslovanju, a u preostali dio dobiti da je osnivač, kojemu dobit pripada reinvestirao u daljnje uređenje građevinskih objekata na području luke posebne namjene, dakle u opće dobro.

Osporavao je visinu tužbenog zahtjeva i iz razloga što je osnivač tuženika te prijašnji koncesionar nastavio plaćati koncesiju i nakon isteka ugovora o koncesiji pomorskog dobra u svrhu uporabe i gospodarskog korištenja luke posebne namjene – športske luke na području Krvavice Klasa: 022-04/99-020/124 UG, Ur.broj: 2181/1-2-99-2.

Propisano je člankom 3. Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama ("Narodne novine", broj 158/03., 100/04., 141/06. i 38/09., dalje: ZPDML) da je pomorsko dobro opće dobro od interesa za Republiku Hrvatsku, ima njezinu osobitu zaštitu, a upotrebljava se ili koristi pod uvjetima i na način propisan ZPDML-a. Pomorsko dobro čine unutarnje morske vode i teritorijalno mora, njihovo dno i podzemlje te dio kopna koji je po svojoj prirodi namijenjen općoj upotrebi ili je proglašen takvim, kao i sve što je s tim dijelom kopna trajno spojeno na površini ili ispod nje.

Propisano je člankom 3. stavkom 2. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima ("Narodne novine", broj 91/96., 68/98., 137/99., 22/00., 73/00., 129/00., 114/01., 79/06., 141/06., 146/08. i 38/09.) da nisu sposobni biti objektom prava vlasništva i drugih stvarnih prava oni dijelovi prirode koji po svojim osobinama ne mogu biti u vlasti niti jedne fizičke ili pravne osobe pojedinačno, nego su na uporabi svih, kao što su to atmosferski zrak, voda u rijekama, jezerima i moru, te morska obala (opće dobro).

Spor stranaka u pogledu toga je li područje koje je tuženik koristio u tužbom obuhvaćenom razdoblju pomorsko dobro otklonjen je sadržajem kako rješenja Ministarstva mora, prometa i infrastrukture, Sektora za pomorsko dobro, morske luke i koncesije, Povjerenstva za granice, Klasa: UP/I-342-01/13-01/136, URBROJ: 530-03-1-2-18-5 od 12. srpnja 2018., tako i sadržajem rješenja Općinskog suda u Makarskoj poslovnog broja Z-1584/19 od 31. svibnja 2019. te u konačnici nalazom i mišljenjem stalnog sudskog vještaka Zvonimira Rubića. Naime stalni sudski vještak Zvonimir Rubić je u nalazu i mišljenju u kojemu je sadržana i skica lica mjesta označio područje koje koristi tuženik te u tablici iskazao površine kopnenog i morskog dijela koje tuženik koristi u svrhu uporabe i gospodarskog korištenja luke posebne namjene. Prikazao je tako u tablici da tuženik koristi kopneni dio i nasip luke na dijelu č.zem.7327/11 u površini od 3067 m², na dijelu č.zem.7327/80 u površini od 3026 m², na dijelu č.zem.7327/73 u površini od 610 m² te nasip u moru bez katastarske oznake u površini od 16971 m². Pored toga da koristi morski dio luke u površini od 15390 m², kao i kopneni dio stare lučice na dijelu č.zem. 7327/73 u površini od 829 m² i na dijelu č.zem. 7327/80 u površini od 353 m² te morski dio stare lučice u površini od 1563 m².

Stranke nisu imale prigovora na sadržaj nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka Zvonimira Rubića. Osim toga i sud je prilikom obavljanja uviđaja na kojem je sudjelovao i ovaj sudski vještak pregledao promatrano područje. Nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka ne ostavlja dvojbu, a poglavito u nedostatku kakvih prigovora na sadržaj istog, da je vještak sačinio točan prikaz i obračun površina područja koje koristi tuženik.

Rješenjem Ministarstva mora, prometa i infrastrukture, Sektora za pomorsko dobro, morske luke i koncesije, Povjerenstva za granice, Klasa: UP/I-342-01/13-01/136, URBROJ: 530-03-1-2-18-5 od 12. srpnja 2018. utvrđena je granica pomorskog dobra na području ispred odmarališta "Krvavica" Baška Voda te je u pojas pomorskog dobra obuhvaćena cijela k.č.br. 7327/71, 7327/73, 7327/11 K.O. Bast – Baška Voda te za cijelo kopnena površina katastarski neevidentirana, bez broja, a položajno između morskih katastarskih međa k.č.br.

7327/11, 7327/73 i 7327/71 K.O. Bast – Baška Voda i mora te dio k.č.br. 2926 i 2918 K.O. Veliko Brdo. Rješenjem Općinskog suda u Makarskoj poslovnog broja Z-1584/19 od 31. svibnja 2019. dopuštena je dioba č.zem. 7327/11 na č.zem. 7327/11, č.zem. 7327/80, č.zem. 7327/81 i č.zem. 7327/82, potom dioba č.zem. 7842 na č.zem. 7842/1 i 7842/2, kao i promjena površine č.zem. 7327/71 i č.zem. 7327/73 te učinjen vidljivim status pomorskog dobra.

Usporedbom podataka područja koje koristi tuženik izloženih u nalazu i mišljenju stalnog sudskog vještaka Zvonimira Rubića te sadržaja prethodno spomenutih rješenja, nedvojbeno je utvrđeno da je tuženik u tužbom obuhvaćenom razdoblju koristio baš pomorsko dobro.

Propisano je člankom 7. ZPDML-a da se za posebnu uporabu ili gospodarsko korištenje pomorskog dobra može u Zakonom propisanom postupku fizičkim i pravnim osobama dati koncesija. Za obavljanje djelatnosti na pomorskom dobru koja ne isključuje niti ograničuje opću upotrebu pomorskog dobra, pravnim i fizičkim osobama daje se koncesijsko odobrenje.

Dakle, jedine dopuštene pravne osnove korištenja pomorskog dobra su ugovor o koncesiji i koncesijsko odobrenje. Uz ove, valjane su osnove i svi ugovori koje koncesionar sklapa s trećima, uz uvjet da je ovlast za to dao davatelj koncesije, bilo u ugovoru o koncesiji ili posebnom odlukom o davanju suglasnosti.

Tuženik je pomorsko dobro koristio bez takve valjane pravne osobe kroz cijelo vrijeme korištenja.

Osnivač tuženika je, o tome nije bilo spora, do 30. lipnja 2007. imao koncesiju za uporabu i gospodarsko korištenje luke posebne namjene – športske luke na području Krvavice. Ugovorom o koncesiji osnivača tuženika i Splitsko-dalmatinske županije određeno je da se koncesija ne može prenijeti na drugu osobu bez izričitog odobrenja davatelja koncesije (članak 4.). No usprkos toj zabrani prijenosa koncesije, za vrijeme trajanja koncesije osnivač tuženika je s tuženikom sklopio ugovor o poslovnoj suradnji na temelju kojega je uspostavljena poslovna suradnja na području pružanja usluga djelatnosti marina po standardima i poslovnom iskustvu (članak 1.). Tuženik nije niti tvrdio da je tadašnji koncesionar postigao odobrenje davatelja koncesije na ugovor o poslovnoj suradnji. Takvu suglasnost je davatelj koncesije naprosto morao postići, da bi ovaj ugovor o poslovnoj suradnji proizvodio učinke. Naime predmet ugovora o poslovnoj suradnji na temelju kojega je tuženik ovlašten "pružati usluge djelatnosti marina", dakle gospodarski iskorištavati pomorsko dobro, na području za kojem je trećem dana koncesija je takvog sadržaja da zaista predstavlja prijenos makar i dijela ovlaštenja iz koncesije. Nakon isteka koncesije dane PŠRD Ramova tuženik je bez ikakve osnove koristio predmetnu luku posebne namjene obavljajući u njoj djelatnost kojom je stjecao dobit.

Korištenjem pomorskog dobra bez valjane pravne osnove nastao je izvanugovorni obveznopravni odnos tuženika i tužitelja kao ovlaštenika upravljanja pomorskim dobrom prema članku 10. ZPDML-a. Stoga je nastala i obveza tuženika da vrati, odnosno naknadi vrijednost imovine ili imovinske koristi koju je stekao bez pravne osnove. Radi se dakle o upotrebi tuđe stvari u svoju korist (članak 1120. Zakona o obveznim odnosima - "Narodne novine", broj 35/05., 41/08., dalje: ZOO) pri čemu pojam "tuđe stvari" treba tumačiti ekstenzivno uzimajući u obzir status pomorskog dobra kao općeg dobra te ovlaštenja tužitelja da upravlja pomorskim dobrom.

Tužitelj je tvrdio da je tuženik stekao korist u iznosu koji odgovara ostvarenoj dobiti u poslovanju nakon oporezivanja, dok je tuženik tvrdio da iako je ostvario dobit u iznosima kako ih je označio tužitelj, on korist nije ostvario jer je od dobiti ostvarene u 2007. pokrio nastale gubitke u poslovanju, a dobiti ostvarene u 2008. i 2009. prenio osnivaču koji je potom investirao ta sredstva u uređenje, odnosno izgradnju luke.

Tuženik koji je koristio pomorsko dobro bez valjane pravne osnove, dakle bez ugovora o koncesiji te koji je obavljao djelatnost za koju treba imati koncesiju, priskrbio je sebi na taj način korist makar u iznosu koji odgovara neplaćenju naknadi za koncesiju kroz vrijeme korištenja pomorskog dobra, kako to proizlazi iz članka 17. ZPDML-a. No ova odredba definira tek najniži iznos koristi koju je tuženik na ovaj način stekao, odnosno samo dio koristi koju je tuženik stekao. Ovo stoga što se pod koristi iz članka 1111. stavka 2. ZOO-a treba smatrati svaku moguću korist ili mogućnost povećanja imovine ili prava tuženika. Imajući to na umu treba zaključiti da je korist koju je tuženik stekao gospodarski iskorištavajući pomorsko dobro bez valjane pravne osnove cijeli prihod koji je stekao. No tužitelj je u ovoj parnici istaknuo zahtjev za plaćanjem naknade koja odgovara dobiti koju je tuženik stekao i to dobit nakon učinjenog oporezivanja, dakle i nakon obračuna svih rashoda koje je tuženik imao u svom poslovanju.

Prema članku 1115. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

Prema članku 1116. ZOO-a stjecatelj ima pravo na naknadu nužnih i korisnih troškova, ali ako je bio nepošten, pripada mu naknada samo za nužne troškove.

Tuženik je kroz razdoblje obuhvaćeno tužbom koristio pomorsko dobro bez valjane pravne osnove, pa je stoga bio nepošten. Stoga je kod izračuna koristi koju je ostvario koristeći pomorsko dobro bez valjane pravne osnove od svih prihoda koje je ostvario, odnosno u konkretnom slučaju od dobiti, s obzirom da je baš naknadu te koristi, koja je manja od prihoda tražio tužitelj, trebalo oduzeti iznos nužnih troškova koje je tuženik pri tome imao. Pri tome treba naglasiti da nije riječ o nužnim troškovima koji bi bili potrebni tuženiku da bi upotrebljavao pomorsko dobro, odnosno područje luke posebne namjene, nego oni koje bi eventualno snosio i nositelj vlasni na pomorskom dobru, odnosno tužitelj.

Međutim tuženik u ovoj parnici nije naveo da je imao nužne troškove, niti koji bi to troškovi bili.

Iz sadržaja ugovora o poslovnoj suradnji tuženika i PŠRD Ramova vidljivo je da je tuženik preuzeo obvezu uređenja okoliša i objekata i to u svrhu ostvarivanja prihoda i da bi svoje usluge pružao korisnicima sukladno zakonskim odredbama i standardnim normama za djelatnost u "oblasti marina". Osim toga još je u odgovoru na tužbu tuženik tvrdio da je u organizaciji PŠRD Ramova, dobrovoljnim radom članova, donacijama, i upotrebom dobiti iz poslovanja lučice, danas na tom mjestu moderna marina, potpuno infrastrukturno opremljena, s uređenim vezovima, plažama, šetnicama i svim pratećim sadržajima.

Pored toga tvrdio je da je dobit koju je ostvario u poslovanju pripala osnivaču, odnosno PŠRD Ramova koji je onda svojom odlukom tu dobit reinvestirao u uređenje luke.

Stoga, ako je i učinjen kakav nužni trošak u razdoblju korištenja pomorskog dobra od strane tuženika i to u okviru investiranja, odnosno ulaganja u pomorsko dobro, jasno je već iz navoda tuženika, da taj trošak nije učinio tuženik, već njegov osnivač, kojemu je, kako je to naveo tuženik pripala dobit ostvarena u poslovanju tuženika koju je osnivač potom uložio u pomorsko dobro, odnosno ostale osobe drugačije od tuženika.

Upravo zbog ovih razloga, dakle nedostatka legitimacije tuženika u pogledu ostvarivanja prava na naknadu nužnih troškova kroz umanjenje stečene koristi za iznos tih troškova, sud je kako je već naprijed rečeno odbio izvesti dokaz saslušanjem predloženih svjedoka te zastupnika po zakonu tuženika i vještačenjem po vještaku građevinske struke.

Tuženik je osim toga izjavio i da je njegov osnivač, kao prijašnji koncesionar predmetnog pomorskog dobra i nakon isteka koncesije plaćao koncesijsku naknadu te izjavio da će dokaze o toj činjenici dostaviti u spis, što do zaključenja raspravljanja nije učinio. Pored toga predložio je izvesti dokaz i financijskim vještačenjem radi utvrđenja ove činjenice, što je sud odbio. Naime, osnivač tuženika i tuženik, različite su pravne osobe, samostalnog subjektiviteta. Okolnost da je eventualno osnivač tuženika, kao pravna osoba različita od tuženika i plaćao kakvu naknadu nema nikakvog utjecaja na položaj i obveze tuženika.

Dakle, na temelju naprijed izloženih utvrđenih činjenica treba zaključiti da je tuženik u razdoblju obuhvaćenom tužbom gospodarski iskorištavao pomorsko dobro, luku posebne namjene u Krvavici, obavljajući djelatnost kojom je stekao korist u visini dobiti ostvarenoj u 2007. u iznosu od 94.601,96 kuna, u 2008. u iznosu od 491.451,97 kuna te u 2009. u iznosu od 425.943,00, odnosno u ukupnom iznosu od 1.011.996,93 kune. Slijedom navedenog, a sukladno članku 1111. ZOO-a i članku 1120. ZOO-a te članku 37.a ZPDML-a, sud je prihvatio zahtjev tužitelja da mu tuženik plati 1.011.996,93 kune kao osnovan.

Sukladno članku 29. i članku 1115. ZOO-a osnovan je i zahtjev tužitelja da mu tuženik plati zatezne kamate na svaki pojedini iznos ukupnog duga u razdoblju prikazanom u izreci presude, odnosno od dana stjecanja koristi. Sukladno članku 29. stavku 2. ZOO- osnovan je tužiteljev zahtjev za isplatu zateznih kamata, ali po stopi koja se primjenjuje u ostalim odnosima, s obzirom da je predmetni odnos izvanugovorni odnos. Utoliko je trebalo djelomično odbiti tužiteljev zahtjev za plaćanje zatezne kamate i to u dijelu kojim je tražio plaćanje zatezne kamate po stopi koja se primjenjuje u odnosima iz trgovačkih ugovora i ugovora trgovaca i osoba javnog prava.

Tužitelj je u cijelosti uspio u ovoj parnici, pa mu je tuženik, sukladno članku 28. stavku 1. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 70/19.), dužan naknaditi troškove.

Sukladno članku 2. stavku 2., članku 155. ZPP-a i članku 163. ZPP-a u vezi s Tbr. 7., 8. i 9. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine", broj 142/12., 118/14. i 107/15.), a uzimajući u obzir vrijednost predmeta spora od 1.011.996,93 kune, sud je priznao kao potreban tužitelju za vođenje ove parnice trošak sastava tužbe u iznosu od 10.000,00 kuna, trošak sastava podneska od 18. kolovoza 2014. u iznosu od 10.000,00 kuna, trošak sastava podneska od 9. listopada 2019. u iznosu od 10.000,00 kuna, trošak zastupanja na ročištu održanom 27. veljače 2015. u iznosu od 10.000,00 kuna, trošak zastupanja na ročištu održanom 1. veljače 2019. u iznosu od 10.000,00 kuna, trošak zastupanja na uviđaju održanom 26. lipnja 2019. u iznosu od 10.000,00 kuna te trošak zastupanja na ročištu održanom 10. lipnja 2020. u iznosu od 10.000,00 kuna. Pored tih

troškova potreban je tužitelju bio i trošak vještačenja u iznosu od 6.000,00 kuna. Stoga je sud prihvatio kao osnovan zahtjev tužitelja da mu tuženik naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 76.000,00 kuna.

Preostalo je navesti i to da je sud odbio tuženikov prijedlog da sud prekine ovaj postupak do donošenja odluke o granicama pomorskog dobra, imajući na umu okolnost da je pomorsko dobro takvo po samom zakonu, sukladno definiciji iz članka 3. ZPDML-a, da se ono ne konstituira rješenjem o određivanju granica pomorskog dobra, niti upisom u zemljišnu knjigu i za takav status nije mjerodavan upis u zemljišnoj knjizi.

U Splitu 23. srpnja 2020.

Sudac

Ana Misir Šarić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke imaju pravo podnijeti žalbu. Žalba se podnosi u roku od 8 dana od dana dostave prijepisa odluke, putem ovog suda, u pisanom obliku u tri primjerka. O žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u Zagrebu.

DNA:

- Županijsko državno odvjetništvo u Splitu
- Odvjetnik Boris Anić, OD Anić & Anić d.o.o. u Splitu, Lovretska 14
- u spis

Broj zapisa: **17897-dcae0**

Kontrolni broj: **0c08b-5e608-2d2e4**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=ANA MISIR ŠARIĆ, L=SPLIT, O=TRGOVAČKI SUD U SPLITU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.